

VEREŠČAGIN: SPOMENIK VOJNE.*

Lobanja ob lobanji!
Iz votlih oči v votle oči
sovražnik zdaj sovražniku strmí.
In golih čeljusti bele kosti,
katerih ustne v smrtnem še hropenji
so kletve smrtne sikale na vrage,
poljubljajo v pošastnem se režanji.

In v živih mrknil je spomin na drage.

Zdaj vranov trop jim smrtno pesem kraka,
vse dneve na temenih posedeva,
iskaje ostankov zadnjih smradni slaj.

In še mrtve, prazne lobanje preveva
in muči prepozni in nepotrebni vprašaj:
»Zakaj?«

A odgovor je bridek in trd
in grenek kot smrt,
star, star kot mati zemlja
in žolt kot prepereli list:

»Zavist!«

Milan Kuret.

* Piramida mrtvaških glav, po katerih se sprehajajo vrane.

KOČA NA SAMOTI.

Samota . . . da me plaši tih korak.
Ena sama streha, dim se vije v zrak,
dvoje oken . . . Možev klic in pesem žene
in otroški glas . . .
V sneg od hiše ena sama gaz . . .

Črna pesem rajske ptice!
Tisočletja — tri minute — tam sem stal:

ob vrnitvi — nisem več ljudi spoznal.

France Bevk.

PARK . . .

Mrtev park leži
in toži golo bol . . . Cez škripajoči pesek gre
objokano dekle.
Vodomet se meče v lunin žar,
a slednja kaplja bela pade na kotanjo, v nič
se razprši — — —

Srcé, ki mimo greš, kaj čutiš ti?

France Bevk.